

Satukirja

Olipa kerran maa, satukirja, satujen maa, satuhahmojen koti. Maa täynnä taianomaisia kuninkaallisia ja lystikkäitä kääpiöitä... Mutta niin kuin jokaisessa maailman kolkassa, oli myös tässä maassa pahuutta, julmia velhoja ja noitia, viekkaita eläimiä sekä karmeita hirviöitä.

Satumaassa asui kaikkien onnellisten kuninkaallisten ja kostonhimoisien noitien lisäksi myös muutamia yksinäisiä onnettomia persoonia, jotka eivät tunteneet vanhempiaan, isovanhempiaan, tai edes omaa satuaan, mutta mikä pahinta eivät tienneet kohtaloaan. Mistä he tulevat? Minne he kuuluvat?

Näin kamala tilanne oli sattunut myös erälle pikkutytylle. Hänestä tuntui kuin olisi syntynyt väärään maailmaan. Kun kaikki muut olivat tyytyväisiä omaan kohtaloonsa, kun hän mietti 'Mikä on minun kohtaloni? Kuka minä olen? Minne minä kuulun?'

Muut elivät onnellisena, tietämättömänä muiden yksinäisten asukkaiden ongelmista. Kaikkien muiden vaikeuksien lisäksi ruoka alkoi olla tytön mökissä lopussa. Tilaakin oli vain vähän tytön kehnossa röttelössä, myös matka kaupunkiin oli erittäin pitkä. Huterä mökki nimittäin sijaitsi aivan metsän siimeksessä kaukana kaikesta. Vain muutamia eläimiä kierteli metsässä, mutta nekin tuntuivat välttelevän tätä kaltevaa asumusta. Tytön täytyi aivan tehdä lista ongelmistaan, jotta hän kykenisi nousemaan tästä onnettomasta tilanteesta. Hän haki sanomalehden lepotuolistaan, istui pöydän ääreen, repäisi lehdestä sopivankokoisen lapun ja alkoi kirjoittamaan.

1. *Hanki ruokaa.*
2. *Etsi parempi koti.*
3. *Selvitä kuka olet.*

"Mihin ongelmiin oletkaan itsesi saattanut?" tyttö kysyi itseltään. "Et mitenkään voi saada tätä kaikkea hoidettua! Kuolet nälkään jo huomenna."

* * * * *

Tajusit varmaankin nyt miten kurjaan tilanteeseen oli tämä tyttö joutunut. Töitä, töitä ja lisää töitä, sitä tässä tilanteessa oli tehtävä, muttei sekään vaikuttanut mahdolliselta vaihtoehdolta, koska tässä maassa, kuningaskuntahan tämä oli, päti kuningaskunnan säännöt. Jos ei ole sukulaisia hyvässä asemassa, niin et tule sinäkään olemaan mikään onnenpekka. Sukujen kiertokaari. Menet samaan satuun töihin missä vanhempasi tai lähisukulaisesi oli, mutta jos et tiedä mihin satuun sinun pitäisi asettua nyt uuden sukupolven astuessa paikalleen sinulla on jättimäinen ongelma ja pienet vaihtoehdot. Oli kuitenkin yksi vaihtoehto, tai oikeastaan kaksi, voit selvittää oman paikkasi sadussa ja tyytyä kohtaloosi tai hyväksyä jonkun jäljellä olevista paikoista, joihin ei ole löydetty suvusta kelvollista korvaajaa. Vaikea tehtävä, eikö?

* * * * *

Siinä pöydässä ajatuksiaan hetken ratkottuaan päätti tyttö mennä nukkumaan ja käydä asiansa läpi vasta aamulla. Hän käveli kaltevaa lattiaa pitkin pieneen kylmään huoneeseensa ja istui sänkyä muistuttavan asian päälle. Hän painoi päänsä revenneen juuttisäkin päälle, josta pursusi kuivettuneita heiniä, veti vanhan reikäisen viltin päälleen ja nukahti kovalle alustalle.

Anivarhain tyttö avasi silmänsä kuultuaan kovan äänen keittiöstään. Hän nousi ylös ja käveli ääntä kohti. Hänen silmänsä kiinnittyivät keittiössä kallellaan olevaan puiseen värittömään astiakaappiin.

"Eikä!" tyttö kirkaisi. "Se vanha romukasakaan ei pysynyt pystyssä!"

Tytty huomasi kaapin katkaissean pöydänjalan ja vielä rikkoneen ainoan ehjän ikkunan tässä pienessä röttelössä. Se oli hänelle viimeinen niitti.

"Nyt se on päätetty. Minä lähden täältä heti huomennaamulla, kun ylös pääsen. Ensin etsin ruokaa. Sitten selvitän kohtaloni ja etsin satuni. Menen sinne töihin ja kun olen kerännyt tarpeeksi rahaa ostan uuden asunnon satumaan keskustasta!" komensi tyttö itseään.

Tytty haki kalseasta makuuhuoneesta vanhan juuttisäkin, jota oli käyttänyt tyynynään, otti sen käteensä ja alkoi pakata. Hän selvitti tiensä keittiöön, jossa astiakaappi makasi edelleen kallellaan. Hän otti kaapistaan viimeiset ruuantähteet ja heitti ne säkkiin. Tyttö keräsi loput oleelliset asiat säkkiinsä ja käveli eteiseen.

”Täytyy kai lähteä etsimään luonnosta vielä jotakin, jonka avulla selviytyisin matkasta”, tyttö totesi. Niinpä hän otti sangon mukaan, jotta voisi kerätä tärkeimmät asiat mitä metsästä löytäisi tähän reikäiseen metallivatiin. Tyttö asteli ulos narskuvasta ovesta ja jätti juuttisäkin sen kulmalle. Hän katsoi metsään päin, jossa sateli märkiä hiutaleita. Vielä jossakin kauempana saattoi kuulla ukkosen jyrinää ja alkavan myrskyn.

”On kyllä kamala ilma” hän totesi. ”Mutta eiköhän se ole tavallista täällä päin?” Niinpä hän päätti huomenna lähtiessään hoitaa tarvittavien esineiden keräilyä ja käydä nyt nukkumaan. Hän käveli sisään jätti takkinsa naulakkoon ja juuttisäkin siihen alle. Väsyneenä tyttö askelsi vuoteeseen, veti peiton korvilleen ja nukahti.

* * * * *

Yhtäkkiä hän nousi ylös ja käveli eteiseen, puki vaatteet päälle ja asteli ulos. Kun tyttö tuli pihamaalle, hän huomasi pienen siilin lehtikasassa. Hän lähestyi pientä olentoa varovaisin askelin. Mitä lähemmäs tyttö tuli, sitä kiinnostuneemmaksi pikkuruinen siili näytti tulevan. Tyttö kumartui parin metrin päähän eläimestä ja yhtäkkiä hän otti pitkän loikan eläintä päin ja nappasi sen kämmenelleen.

”Voi sinua pikku söpöläistä”, tyttö ihasteli. ”Mitä teet täällä yksinäsi?”. Siili katsoi ihmetellen kiiluvia silmiä, jotka tutkailivat tätä pientä olentoa. Varovaisesti eläin yritti ponnahtaa pois tahmealta kämmeneltä, mutta tytön kädet vain takertuivat siihen vielä tiukemmin. Silloin siili huudahti: ”Päästä minut pois senkin tahmeakätinen hirviö!” Samalla se paljasti piikkinsä ja hyppäsi alas tytön kädeltä. ”Pöljä ihminen!” siili jatkoi. ”Minun piti vain tuoda yksi tyhmä kirje!”

Tyttö oli niin hämmästynyt tästä kaikesta, ettei huomannut verta valuvia jälkiä hänen kosteassa kämmenessään. Hetken siinä kummastellessaan tyttö huikkasi siilille: ”Mikä posti? Mikä ihmeen kirje?”

”Joku tyhmä kirje työpaikoista”, siili vastasi.

”Ihanko totta?” tyttö kysyi hämmästynyt ilme kasvoillaan. ”Nytkö minua kysytään omaan satuuni töihin?”

Tarvitsevatko he minua nyt? Saanko tietää mihin minä kuulun?”

”Katso itse pöhelö!” siili kailotti ja heitti samalla kellastuneen kirjekuoren märälle maalle.

”No kiitos”, kiitteli tyttö hieman närkästyneesti. Hän nosti kirjekuoren maasta ja katsoi haaleaa päiväystä kuoren yläreunassa.

”Muuten minä olen aikuinen”, siili mutisi hieman kauempana.

”Hhm, vai niin”, tyttö sanoi ja jatkoi kirjeen tutkimista. Päivämäärä oli suttuinen eikä siitä voinut saada selvää, joten hän avasi kuoren ja alkoi lukemaan suttuista tekstiä. Kirjeessä oli paljon sotkuisia kohtia, jotka vaikeuttivat lukemista. Hän ei kuitenkaan luovuttanut. Kirje oli selvästikin tytön äidiltä. Hänen tai äitinsä nimeä kirjeessä ei lukenut, mutta joitakin nimiä kyllä. Tytön täytyi löytää nämä henkilöt. Voisivatko he auttaa tyttöä selvittämään hänen kohtalonsa?

* * * * *

Yhtäkkiä hän heräsi kesken unen. Hän mietti tapahtumia unessaan. Mitä oikein tapahtui?

”Sain jonkin kirjeen, eikö?” hän mietti. ”Niin se taisi olla. Siinä kerrottiin jotain sadustani, siitä olen aivan varma”.

Hän nousi ylös vuoteestaan, puki vaatteet ylleen ja lähti ulos. Yhtäkkiä hän muisti, että kirjeessä mainittiin jotakin Punahilkasta ja kolmesta pienestä porsaasta.

”Minun löydettävä heidät!” tyttö huudahti. ”He voivat olla avain menneisyyteni salaisuuksiin.”

Hän lähti ulos jatkuvasta huonosta säästä huolimatta. Kuistilla seistessään tyttö sanoi: ”Hyvästi mökki. Nyt minun on aika löytää uusi asumus”. Hän lähti tarpomaan läpi sateisen metsän vanhan tiekartan mukaan kohti Punahilkkan mökkiä. Tyttö kulki pitkän matkan läpi lumisten vuorien, viileän joen ja vetisen suon ja viimein tyttö luuli päätyneensä perille Punahilkkan ja isoäidin mökille, mutta päätti tarkistaa asian metsän reunalla oleilevalta sudelta.

”Hei!” tyttö tervehti.

”No, hei”, sanoi susi hieman apeasti.

”Olisiko hetki aikaa?” tyttö jatkoi.

”No miltä näyttää. Olenhan vain työtön susi, jonka veli vei työpaikan nenän edestä, koska hän oli jollain logiikalla perimäjärjestyksessä minun edelläni!” vastasi susi turhautuneena.

”Okei. Sitä tässä olin vaan kysymässä, että onko tuo Punahilkan ja hänen isoäitinsä mökki?” tyttö uteli.

”No on se niiden mökki”, susi vastasi. Oliko vielä jotakin muuta?”

”Tässä kaikki. Kiitos ja näkemiin!”

”No heippa”, sanoi susi edelleen alakuloisena. Tyttö saapui mökin kuistille ja nosti kätensä koputtaakseen, mutta yhtäkkiä hän kuuli jonkun askeleet oven takaa. Ovi avautui ja ulos asteli tyttö kuvaaja perässään.

”Hei oliko pakko keskeyttää!” hän tokaisi. ”Meillä on kuvaukset kesken ja me tehään digitaalista versiota mun sadusta ja tarvittais vähän tilaa joten voitko häippästä!”

”Okei mä meen ihan kohta, mutta haluisin ensin tavata Punahilkan”, tyttö sanoi.

”Mä oon Punahilkka!!!” sanoi Punahilkka närkästyneesti.

”Ai sä oot Punahilkka. Oon tosi pahoillani erehdyksestä”, sanoi tyttö. ”No siinä tapauksessa mä taidan etsiä sun äitiäs”.

”Se ei voi nähdä ketään nyt!” Punahilkka vastasi äkäisesti.

”Miks ei?” tyttö uteli.

”No se ei nyt loogisesti vaan juttele tollasille räpäleille!” kailotti Punahilkka. Hän lähti takaisin sisään heilauttaen hiuksiaan.

”Hh. Minäkö muka räpäle?” tyttö kysyi itseltään.

Tyttö oli jo lähdössä jatkamaan matkaansa, kun hän yhtäkkiä törmäsi punahilkan isoäitiin.

”Anteeksi keskeytys, mutta olisiko sinulla hieman aikaa?” isoäiti kysyi.

”Toki”, tyttö vastasi. ”Onko jokin hätänä?”

”Niinkin voisi sanoa”, isoäiti sanoi alakuloisena. ”Olet varmaan jo tavannut Jarin, Kristofferin veljen. Jari on nyt hyvin surullinen, kun Kristoffer pääsikin tänne satuun toisin kuin kaikki olimme olettaneet. Jari on nyt työtön ja minulla ei ole aikaa auttaa häntä, kun kuvaukset Punahilkan kanssa alkoivat jo. Joten...”

”Joten mitä?” tyttö tiedusteli.

”Joten voisitko ottaa Jarin mukaan, kun lähdet kolmen porsaan luo?” isoäiti kysyi. ”Hän nimittäin saattaisi löytää sieltä töitä ja se tekisi hänet varmasti onnelliseksi. Ja minut myös”.

”No kaipa se käy. Olinkin juuri lähdössä matkaan, joten mikäs siinä”, tyttö vastasi.

”Kiitos tuhannesti”, isoäiti kiitteli. ”Voinko mitenkään korvata tätä sinulle?” isoäiti kysyi.

”No ei kai mitään erityistä, mutta jos tiedät missä uuden Punahilkan edeltäjä asuu siitä olisi suuresti apua”.

”Tuota minä en tiedä. Mutta voin kyllä auttaa sinua jotenkin muuten”.

”Ei tarvitse, mutta kiitos kuitenkin”, tyttö kiitti ja lähti kohti metsän reunaan, jossa hän oli Jarin nähnyt viimeksi.

”Hei!” tyttö tervehti päästyään Jarin luokse metsän reunaan.

”No hei taas”, Jari vastasi.

”Päätin auttaa sinua etsimään työpaikan. Olen nimittäin matkalla kolmen porsaan luokse ja siellä kuulemma tarvitaan uusi susi”.

”Kiitos paljon!” Jari kiitteli. ”Tulen mieluusti mukaasi.”

”Mahtavaa! Eiköhän mennä niin ehditään sinne auringon laskuun menessä.”

”Mennään vaan. Mitäpä muuta tässä tekisikään.”

He lähtivät Punahilkan mökiltä kohti kolmen porsaan asumuksia. Tyttö ja susi matkasivat pitkään, iltaan asti, mutta pysähtyivät välillä levähtämään ja ruokailemaan. Vihdoin miltei hämärän aikaan he saapuivat äiti-possun mökin pihaan. Susi asteli raskain askelin ovelle ja koputti, mutta kukaan ei tullut avaamaan.

”Mitäs nyt teemme?” Jari kysyi, kun he olivat tajunneet talon olevan tyhjä.

”Etsitään kolmen porsaan talot”, tyttö ehdotti.

”Hyvä idea, mutta ehdotan, että hoidamme sen vasta aamulla. Voimme suunnistaa kartan avulla porsaiden luo ja nyt käydä nukkumaan”, susi vastasi.

”Kyllähän se käy”, sanoi tyttö. ”Alkaakin jo hämärtää.”

He kävivät suuren tammen juurelle makaamaan ja melkein heti nukahtivat. Yöllä susi kuitenkin heräsi. Hän oli päättänyt etsiä porsaat, jotta saisi jotain suuhun pantavaa, työtön kun hän oli. Jari nappasi kartan tytön säkistä ja lähti kohti yön pimeyttä.

Aamulla tyttö heräsi virkeänä valmiina uuteen päivään, kun hän yhtäkkiä huomasi Jarin kadonneen. ”Missäköhän Jari on?” hän mietti. ”Onko hän lähtenyt etsimään meille aamupalaa kenties?” Siinä samassa tyttö näki Jarin lähestyvän häntä jokin mukanaan. ”Mitäköhän hänellä on mukanaan?” tyttö pohti. Kun Jari tuli lähemmäksi, tyttö huomasi suden vetävän kolmea vaaleanpunaista pientä olentoa mukanaan. Yhtäkkiä tyttö huudahti: ”Voi ei! Nuohan ovat kolme pientä porsasta!”. Kauhistuneena tyttö katsoi porsaita, jotka oli sidottu vahvalla köydellä. Siinä samassa susi saapui tytön luokse ja huudahti innoissaan: ”Katso, löysin meille aamupalaa!”

”Auta meitä”, possut ulisivat.

”Kääk!” tyttö kirkaisi. ”Emme me noita voi syödä. Ne ovat eläviä eläimiä. Ja kaiken lisäksi he voivat ratkaista kaikki ongelmani. Joten päästä heidät menemään!”

”Niin juuri!” possut kailottivat.

”Mutta mitä me sitten syötäisiin; jotain sun säilöttyjä papuja vai. Ei käy!” Jari vastasi kiukkuisena.

”Etkö ymmärrä. Nämä pienet porsaat ovat eläimiä. Ja he voivat muutenkin auttaa sinua löytämään uuden työpaikan!” tyttö karjui.

”Niin juuri!” yksi possuista sanoi pirteästi. ”Voimme auttaa sinua löytämään työpaikan!”

”En kyllä enää halua!” toinen possu huudahti.

”No voi voi. Ehkä minun sitten täytyy syödä teidät, jos teillä ei ole minulle muuta annettavaa!” susi sanoi possuille omahyväisenä.

”Nyt loppuu tämä pelleily! Sinä jätät possut tähän ja lähdet pois satukirjasta! Me emme näe sinua koskaan ja tämä satu palaa entiselleen!” tyttö kiljui. Samalla hän heilautti kättään ja yhtäkkiä susi katosi.

”Wau!” possut huusivat kuorossa.

”Hui! En tiennyt osaavani tuollaista!” tyttö puheli.

”No ainakin pelastit meidät! Kiitos siitä!” possut kiittivät kuorossa. ”Onko mitään mitä voimme tehdä sinulle tästä hyvästä?”

”Ei kai. Jollette tiedä mitään mihin tämä taika liittyy?” tyttö vastasi.

”Sitä emme tiedä, mutta voimme auttaa sinua jotenkin muuten”, possut sanoivat.

”Ei tarvitse, kaikki hyvin”, tyttö vastasi. ”Kiitos kuitenkin.” Niinpä tyttö lähti jatkamaan matkaansa. Porsaat vilkuttivat tytölle hänen kadotessa puiden varjoon.

”Mitä minä nyt teen?” tyttö mietti tajuten palanneensa lähtöpisteeseen. ”Minun täytyy varmaan vain kysellä vastaan tulijoilta tietoa tästä taikajutusta.”

Tämän päätettyään tyttö päätti jatkaa matkaansa suurta maantietä pitkin. Jospa hän löytäisi jonkun, joka tuntisi hänen kohtalonsa?

Tyttö kulki pitkän matkaa, kunnes vihdoin hän huomasi jonkun hahmon lähenevän kauempaa. Äkkiä tyttö huudahti: ”Sehän on Pahatar. Ehkä hän loitsujen asiantuntijana tietää jotain tästä taikasta!” Tyttö saapui Pahattaren luo ja tervehti: ”Hei.”

”No hei!” Pahatar vastasi.

”Näin taika-asioiden asiantuntijana satutko tietämään mitään loitsusta, joka saa ihmisiä katoamaan?” tyttö uteli.

”En tiedä, ja vaikka tietäisinkin, en jakaisi salaisuuksia loitsuistani!” Pahatar vastasi äkäisesti.

”Okei”, tyttö sanoi hämmästyneenä Pahattaren vastauksesta. ”Kiitos kuitenkin ajastanne.”

Niinpä tyttö jatkoi matkaansa tietä pitkin. Vihdoin hän saapui kylään, jossa hän tapasi Ruususen. Hänkään ei tiennyt mitään loitsusta, tai oikein mistään taika-asioista.

Niinpä tyttö jo hieman turhautuneena lähti jatkamaan matkaansa. Ohitettuaan kylän hän törmäsi olkia kuljettavaan mieheen. Tyttö päätti kysyä mieheltä tietäisikö hän mitään loitsusta.

”Hei!” tyttö tervehti.

”No heipä hei!” mies vastasi.

”Sitä olin tässä vain kysymässä...”, tyttö aloitti. ”Että tiedätkö mitään loitsuista tai taika-asioista?”

”Minä en harmillisesti tiedä, mutta taidan tuntea henkilön, joka on tämän aihealueen asiantuntija”, mies vastasi.

”Mahtavaa!” tyttö sanoi onnellisena. ”Olisiko mahdollista, että veisit minut hänen luokseen?”

”En valitettavasti nyt ehdi. Minun on nimittäin vietävä tämä lasti kylään”, mies sanoi. ”Mutta voin neuvoa sinut hänen luokseen.” Mies antoi tytölle kartan johon oli merkattu paikka, jonne tytön oli määrä matkata.

”Kiitos paljon!” kiitti tyttö. ”Voinko vielä auttaa sinua jotenkin?”

”En usko, mutta kiitos tarjouksesta”, vastasi mies.

Kartan avulla tyttö suunnisti metsään, jossa mökin oli määrä olla. Hetken etsiskelyn jälkeen hän löysikin tiensä vanhan hirsimökin luo. Tyttö käveli ovelle, mutta tuskin ehti koputtaa, kun ovi jo avautui ja ulos asteli parrakas vanhahko mies.

”Päivää!” tyttö tervehti. Tytön hämmästykseksi vallitsi hiljaisuus. Hetken päästä mies kysyi narkästyneesti:

”Mitä asiaa? Mistä sait osoitteeni?”

”Sain osoitteen olkia kuljettavalta mukavalta herralta. Hän kertoi, että voisit olla avukseni taika-asioissa”, tyttö vastasi maltillisesti.

”Selvä”, mies sanoi. ”Oliko vielä nimi ja satu?”

”Se onkin toinen syy miksi olen täällä. En tiedä mikä minun satuni on”, tyttö vastasi suruissaan.

”Jaahas”, mies pohti. ”Kai sinulta osoite löytyy?”

”Harmillisesti minä en tiedä tarkkaa osoitettanikaan. Mutta voin näyttää mökkini sijainnin kartalta.”

”Selvä se”, sanoi vanha mies. ”Voimme varmaankin tehdä tällä kertaa poikkeuksen. Asia nimittäin vaikuttaa mielenkiintoiselta. Astu vain peremmälle.” Tyttö asteli miehen perässä hieman ränsistyneeseen hirsimökkiin. Tyttö ripusti ulkotakkinsa naulaan. He kävelivät olohuoneeseen ja istahtivat oranssin värisille nojatuoleille.

”Niin...”, vanha mies aloitti. ”Olisi ehkä minunkin aika esittäytyä. Olen satukirjan tietäjä, tai no oikeastaan entinen. Nyt kun jo uusi sukupolvi asettuu paikalleen.”

”Ja no minähän tulin selvittämään pari ongelmallista juttua, mukaan lukien se nimi...”, tyttö mutisi. ”Siihen löydämme ratkaisun. Älä niitä asioita murehdi”, mies sanoi lohdullisesti. ”Sinulla taisi nimittäin olla toinen vähän ajankohtaisempi ongelma?”

”Niin, niin taitaa olla”, tyttö vastasi. ”Tai no minulle sattui semmoinen erikoinen taikajuttu porsaiden luona.”

”Hmmm...” vanha tietäjä pohdiskeli. ”Osaisitko kertoa tilanteesta hieman enemmän?”

”Kyllä kai”, tyttö vastasi. ”No sen ensimmäisen ongelman takia olin porsaiden luona siinä toivossa, että löytäisin satuni. Minun mukaani oli kuitenkin tullut sellainen hupsu susi, joka sittemmin petkutti minua ollessani nukkumassa. Hän oli vienyt kartan ja hakenut porsaat niin sanotuksi ’aamupalaksi’. Minä yritin puhua hänelle järkeä, muttei se susi kuunnellut, niinpä minua alkoi raivostuttaa ja sanoin hänelle asiasta tiukasti, sitten yhtäkkiä hän vain katosi. Siinä tuli sellainen väläys ja taisin heilauttaa kättä. Se oli erikoista.”

”Erikoiseltahan se kuulostaa”, tietäjä sanoi pohtien. ”Oliko jotakin ennen tapahtumaa mikä mietityttää?”

”Niinkin voisi sanoa. Koko ajan on tuntunut jotenkin epäselvältä tämä tilanne. Sitten jossakin vaiheessa unessani sain kirjeen, jonka avulla päädyin etsimään satuani Punahilkkan ja kolmen pienen porsaan luota, harmillisesti huonoin tuloksin.”

”Jaa-aa. Taidan tietää mitä tapahtui”, tietäjä sanoi. Tytön ilme kirkastui, mutta hän kuunteli kärsivällisesti loppuun saakka. ”No, tiedät satukirjassa olevan niin sanottuja pahoja ja hyviä olentoja, asiat eivät kuitenkaan aina ole niin yksinkertaisia. Nimittäin silloin tällöin sellaiseen ’hyvään rooliin’ asettunut henkilö ajautuukin pahan puolelle ja toisin päin. Siksi meillä täällä kirjassa on sellainen ’korjaaja’, joka pitää sadut kunnossa ja toimii kirjamme kertojana...”

”Tarkoitatko, että minä olen tämän satukirjan ’korjaaja?’” tyttö kysyi jännittyneenä.

”Niin, niin juuri. Sinä olet satukirjan toivo”, tietäjä myönteli. ”Kun sinä katosit, koko satukirja oli tuhon partaalla, niinpä sinun äitisi lähetti jokaiselle maan asukkaalle kirjeen siinä toivossa, että löytäisit tiesi kotiin. Ja kaikkien onneksi löysit voimasi juuri ajoissa. Kirje jonka sait unessasi oli oikeastaan näky tulevasta. Sitä ei nimittäin ollut vielä oikeasti tapahtunut.”

”Minulla on siis monenlaisia kykyjä?” tyttö uteli. ”

”Niin, sitä tarkoitan”, tietäjä vastasi.

”Miten kaikki edes tapahtui?” tyttö kysyi. ”Miten minä muka en muistanut mitään? Ja miksi kirjeessä luki satuolentojen nimiä, jos he eivät edes auttaneet minua eteenpäin?”

”Noh...”, tietäjä aloitti. ”Kukaan ei oikein tiedä miten sinun kävi. Olit yksin kotona, kun vanhempasi olivat töissä. Sinä aikana katosit. Vanhempasi yrittivät ottaa sinun yhteyttä aluksi, mutta sinusta ei kuulunut mitään. Sen myötä alettiin epäillä sinun saaneen muistinmenetyksen, tai että sinut olisi viety pois maasta. Surun murtamana äitisi lähetti kirjeet kaikille satukirjan asukkaille. Hän kirjoitti siihen ystäviensä nimiä, jotta voisit yöpyä heidän luonaan. Ilmeisesti oli kuitenkin uusi sukupolvi jo ehtinyt paikoilleen, ja näin ollen kirjeen henkilöistä oli ennemmin haittaa kuin hyötyä. Olit kuitenkin sinnikäs ja lopulta löysit voimasi ja tiesi minun luokse.”

”Siis mitä?” tyttö hämmästeli. ”Minä olen satukirjan kertoja ja korjaaja? Minulla on taikavoimia, mutta ei omaa satua? Minä olen satukirjan viimeinen toivo?”

”Kyllä”, tietäjä vahvisti. ”Sinä olet tämän maan valtias ja viimeinen toivo. Olet jo auttanut monia matkasi varrella ja uskomme sinun olevan valmis tehtävääsi.”

”Eli minun olisi aika siirtyä rooliini?” tyttö tiedusteli.

”Aivan oikein”, tietäjä vastasi. ”Sinun on määrä päättää. Otatko paikkasi vastaan?”

”Mitä minä teen? Olen etsinyt kohtaloani jo kauan, mutta olenko minä valmis?”, tyttö pohdiskeli hieroen hikisiä kämmeniään yhteen. Yhtäkkiä hän sanoi määrätietoisesti: ”Olen valmis. Minä asetun paikalleni. Tämä on minun kohtaloni ja hyväksyn paikkani!”

”Mahtavaa!” tietäjä huudahti kuin olisi tiennyt kaiken jo etukäteen? ”Eiköhän mennä?”

Yhdessä he lähtivät ulos ränsistyneestä mökistä. Tyttö onnen ja hämmästyksen valtaamana, Tietäjä hymy huulilla tyytyväisenä omaan suoritukseensa.

* * * * *

Tyttö oli löytänyt kohtalonsa, löytänyt paikkansa. Hän tiesi minne kuului, tiesi mitä oli tapahtunut. Hän oli vihdoinkin onnellinen. Eikä hänen tarvinnut enää murehtia raha-asioistakaan. Ja niinpä tyttö eli elämänsä loppuun asti onnellisena yhdessä perheensä kanssa.

Sen pituinen se.